

[Gade]

ter, og at man derefter kan gå videre. Så er det egentlig interessant, at vi her bygger en modsat tankegang op, som siger, at vi har en målsætning, men den kan man gå under f.eks. lokalt.

Vi værdsætter, at loven indarbejder de forbedringer, som for snart længe siden blev aftalt mellem Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre på sidstnævntes initiativ, og vi har også noteret andre forbedringer: at fredning er mulig på fiskeriterritoriet, om end det er lidt for forsigtigt udtrykt, og at vi har fået mere sikre bræmmebestemmelser langs vandløb – det skal jeg komme tilbage til – men selve det, at vi har fået et meterantal, der er anderledes end tidligere, vil jeg godt tage med på den side.

Når der bliver tale om en helt ny lov, havde jeg håbet på en, der for alvor kunne blive en naturbeskyttelseslov for 1990'erne. Efter SF's opfattelse bør en sådan indeholde både bedre beskyttelse af naturen og en sikring af bedre adgang til naturoplevelser. Det er de to hensyn, der skal forenes, og som ikke altid hænger sammen. De skal afbalanceres, og her mangler forslaget visioner.

Punkt 1. Bræmmerne langs vandløbene er for små. 3 m må være udgangspunktet for alle vandløb med adgang til afvigelse i op- og nedadgående retning i stedet for det system med klassificering osv., som er opbygget.

Punkt 2. Som jeg har forstået lovforslaget, er det ikke tilstrækkeligt at fastholde status quo med hensyn til dyrkning af korn på engarealer. Målsætningen om at skabe grønne enge burde faktisk være klar i en lov om naturbeskyttelse. Så kunne metoderne måske overlades til lokalinitiativer, men målsætningen burde klart fremgå af lovgivningen. Nu er det næsten kun en status quo-målsætning, der er fremhævet, synes jeg.

Punkt 3. Det åbne land bør åbnes nu. Det skal efter vores opfattelse gøres ved denne lov og kan ikke overlades til bekendtgørelsesskrivning. Netop i de kommende år bliver presset på sårbar natur stadig voldsommere, og det rejser spørgsmålet om, hvordan vi skal reagere på det. Der er kun én fornuftig reaktion på det, nemlig i en langt større udstrækning at åbne adgangen til den natur, der ikke er så sårbar.

Jeg er enig med hr. Rønholt i, at man skal afbalancere, men jeg er totalt uenig i den tone, der prægede hr. Rønholts indlæg. Det, der nu er brug for, er faktisk at få en helt anden adgang

til naturen. Det betyder, at vi ikke skal have alle disse undtagelser, men at vi også skal diskutere adgang til småskove, adgang for fredelige kanofolk og andre til bræmmer langs vandløb osv. I den sammenhæng vil jeg påpege, som også fru Dorte Bennedsen var inde på, at det er lidt absurd at opleve, at der faktisk sker svækkelser og forringelser. Selv om der er forbedringer, er der altså også forringelser. Sidst er de påpeget i den skrivelse, som Danmarks Naturfredningsforening har sendt til os i dag.

Som punkt 4 vil jeg fremhæve, at fredning af alle havbundstyper bør være bedre i en lovgivning for 1990'erne.

Der er altså nok at tage fat på, hvis vi skal have en fremadrettet lov, og vi vil også i udvalgsarbejdet meget seriøst gennemarbejde forslaget og bl.a. drøfte disse fire ønsker om forbedringer.

Vi kan ikke se argumenter for at ophæve fredningsnævnene. De har vist sig at arbejde ret godt, og vi ser ikke nogen fordel i, at deres kompetence flyttes til amtsrådet. På den anden side kunne vi se en fordel i kun at have 1 pr. amt. Dermed bliver det selvfølgelig også svært for os at se nøjagtig den samme begrundelse som ministeren for at oprette grønne råd, men i stedet vil vi gerne drøfte deres formål og kompetence, f.eks. en høringskompetence. De kunne være meget gavnlige, hvis det blev steder, hvor lokale foreninger, grupper m.m. havde mulighed for at formulere forslag direkte til amtsrådet om den samlede miljøtilstand. Det ville være en lokal indflydelse, der kunne mærkes, og ville kunne trække klart i retning af beskyttelse af miljøet.

Vi ønsker fortsat, at der skal være særlig mulighed for at frede på grund af beliggenhed, og som jeg har sagt tidligere, vil vi kraftigt modsætte os de forringelser, der ligger i forhold til adgang til naturområder.

Hr. Leif Hermann vil i et senere indlæg redegøre for vore synspunkter på Naturklagenævnet.

Det andet område, man kan vurdere et sådant forslag efter, er, om det administrativt er en landvinding, og vi har altså ikke kunnet se de proklamerede administrative lettelser.

Egentlig er jeg tiltalt af en flot, samlet lov om naturbeskyttelse, en lov om, hvordan vi vil have naturen i 1990'erne, og derfor er vi ikke imod et udvalgsarbejde på det foreliggende grundlag.